THE SHEPHERD OF ISRAEL

JUNE 1933 JOSEPH HOFFMAN COHN, Editor of English Department VOL. XV, No. 9

Yom Kippur, the Sabbath of Sabbaths

This article was written by Rev. James M. Gray, D. D., President of the Moody Bible Institute of Chicago, as an Editorial in the Moody Bible Institute Monthly. Dr. Gray has very kindly allowed us to reprint it in these columns. As a true follower of the Lord Jesus Christ, he has loved our nation, and few men in this country have done as much for our Jewish people as Dr. Gray has done. Dr. Gray's own words explaining why he wrote this article should be of interest to every Jew, for they reveal as nothing that we can say would do, how great is Dr. Gray's love for our people. Here are his words:—"Our hearts go out with great longing for the Jew. We are interested in him because God is interested, because his judicial blindness to the Messiah is the deepest calamity of all history, and because his conversion and restoration to God and to the Promised Land means the greatest blessing to the world."

This editorial reserved for our Good Friday issue, was inspired by the report of an address of a distinguished Jewish rabbi, which appeared in a Chicago newspaper last October, on the day following the Day of Atonement as now kept by the millons of Jews throughout the world.

DR. JAMES M. GRAY

"The observance of Yom Kippur, our Sabbath of Sabbaths," said the rabbi, "reveals not only our understanding of the nature of sin, but also of repentance and atonement."

And what was, or is, his undertaking of the nature of sin?" "The ratio between what one now is and what one might have been," was the answer he gave. "This ratio," said he, "between what one might have been, could have been, and therefore should have been, is the clue to the understanding of the whole Jewish concept of sin." A greater Jew once put it thus, "Sin is the transgression of the law" (I John 3:4), by which he meant of course, the law of God written on the tables of stone and also on the fleshy tablets of our hearts. hearts.

The rabbi then characterized as "barbarous" the ceremonies of the Day of Atonement found in the book of Leviticus. The report made him say, "No Jews can be found today who would undertake such observances as outlined in Leviticus relating to the Day of Atonement. On the other hand, Jewish thought on Yom Kippur now centers in repentance which leads to atonement."

I

Let us look at "barbarous." Does it characterize Moses, the most illustrious name in all Jewry? Did not he prescribe those laws in Leviticus, and was not he the human executioner of the penalties for their non-observance? Was Moses after all, a barbarian, only one remove from the savage state?

Let us pass over Joshua, Samuel and David, and ask the same about Solomon. In five hundred years the savagery of the nation might have become somewhat refined, yet Solomon, at the dedication of the Temple, presents unto Jehovah peace offerings of two and twenty thousand sheep (I Kings 8:63). Barbarian he may have been, but nevertheless his "wisdom excelled the wisdom of all the children of the east and all the wisdom of Egypt" (I Kings 5:30).

Another five hundred years and we are in post-captivity times, and lo and behold, the Jews are doing the same thing, as indicated by the prophet Malachi. Still barbarous?

One more parenthesis of centuries, and in the time of the Messiah, Jesus, the priests and Levites are busy as ever offering the same sacrifices. Nor does Jesus rebuke them for the practice, but only for the hollowness and hypocrisy in which it is performed. Was Jesus also a barbarian?

We may go further. If after Christ's death and resurrection, the Romans had not destroyed Jerusalem and the Temple and scattered the Jews to the four winds, still would they be offering the same sacrifices if they had not accepted Him who is their antitype.

The Chicago rabbi might well have asked his auditors to consider these things, and inquire if there were not something other than savagery back of Leviticus. And also whether after all, those ordinances did not point forward, as the New Testament declares they did, to Him who is the Lamb slain from the foundation of the world (Rev. 13:8), and who, when He came into the world said, "Sacrifice and offering thou wouldst not, but a body hast thou prepared me: in burnt-offerings and sacrifices for sin thou hadst had no pleasure. Then said I, Lo, I come (in the volume of the book it is written of me), to do thy will, O God" (Heb. 10:5-7).

II

The rabbi said, "Jewish thought on Yom Kippur now centers in repentance which leads to atonement. Repentance does not mean the wiping out of sin. The Jew arms himself spiritually against the future repetition of the thing for which he repents."

How true it is that "repentance does not mean the wiping out of sin." The wailing wall at Jerusalem ceaselessly evidences that. The Ethiopian cannot "change his skin, or the leopard his spots" (Jer. 13:23).

What then does the rabbi mean when he speaks of a "repentance which leads to atonement?" How does it lead there, and what is the atonement to which it leads? Is it not futile to say that any man, Jew or Gentile, can arm himself spiritually "against the future repetition of the thing for which he repents"? How arm himself?

And suppose he did so? Suppose he so thoroughly repented of past sin as never again to commit it, what about atonement for the sin thus repented of? Oh, the terrifying ramifications of that word!

The rabbi explains, on the supposition that he is accurately reported, that "in Jewish thought atonement means at-one-ment with one's better self, with his neighbor and fellow men, and with God. This at-one-ment with God and moral law is impossible until atonement is found with neighbor and fellow men." How absolutely contrary to truth and fact is that statement! How can the periphery be right if the center be wrong? How can one be in tune with his neighbor while discordant with his Creator? And how may he become accordant with Him? Or, as Job put it to Bildad, how may a man be just with God?

Oh, that this Chicago rabbi and the great race he represents, might come to see the answer to Job's question in the Jesus whom they still despise and reject. Oh, that they might behold Him as the key to Leviticus, the substance of which it is the shadow. Oh, that they might recognize Him as the antitype of the victim to which the sins of Israel were transferred on the Day of Atonement, and that "through this man is preached unto you the forgiveness of sins," and that "by him all that believe are justified from all things from which ye could not be justified by the law of Moses" (Acts 13:38, 39.).

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn. N.Y.

FAMOUS JEWISH CHRISTIANS

FELIX BARTHOLDI MENDELSSOHN

How many people as they listen to the strains of the beautiful "Songs without Words" or to the "Elijah" realize that the author was a Hebrew Christian and that we have such music because the genius which God gave this Jewish boy was used for His glory?

Felix Mendelssohn came of an illustrious family. His grandfather, Moses Mendelssohn, the famous philosopher, was called by the Jews the "third Moses." While he did not himself profess to be a Christian, some have claimed that they can prove from his works that he was one. One of his sons, Abraham Mendelssohn, married Leah Solomon, a woman of culture and splendid character. These two were influenced in favor of Christianity by relatives who had become Christians. Thus it was that Felix Mendelssohn, who was born February 3, 1809, was baptized and brought up in the Christian faith.

At the age of 9, Felix made his first public appearance, when he won great applause. At 11, he was in the Berlin Musical Academy, studying church music under Zelter. At 12 he entered the Olymic, at Weimar. His earliest composition with dated autograph, a cantata was finished in 1820, just before his 11th birthday. During that year he wrote nearly 60 distinct movements. He won great admiration on every side, and no one was more delighted with the boy's success than his father. Strange to say, asssociation with the great German intellectual leaders, and attention and praise on every hand, did not spoil the lad. Sir Julius Benedict tells us that after working hard on his first Pianoforte, Quartett in C Minor, he "cleared high hedges with a leap" and "climbed up the trees like a squirrel."

By 1824, such had been his progress that when his parents begged Moscheles to take him as a pupil, Moscheles did so, and gives this testimony with regard to his pupil: "Today from two to three I gave Felix a lesson, but not a moment could I conceal from myself that I was with my master, not my pupil."

Before he was twenty he had written four operas. With his father he visited Paris, but he complained of the frivolous musical taste which he found there. Later he went to London and there wrote an overture founded on "Midsummer Nights' Dream." This overture was made famous by the celebrated singer, Henrietta Sonntag. In 1833 Mendelssohn became musical director in Dusseldorff. Few musicians have received as much homage during their lifetime. Many crowned heads heard him play. King William IV, of Prussia and Mendelssohn, became close friends.

Mendelssohn home life was always a happy one. Of his father's home it was said that it was "pervaded by an atmosphere of love and peace as well as by the highest intellectual culture." His own home was established when he married, in 1837, Madame Cecile Jeanrenaud, the widow of a pastor of the French Reformed Church. His marriage was a most happy one.

His death took place on November 4, 1847, when he was just in the prime of life. His beloved sister Fanny had passed away earlier in the year and he seemed never to have recovered from the shock of her death.

There is a strong religious trend in his music, and one friend in writing her recollections of him gives us the key to this She says: "Of him there is nothing to tell that is not honorable to his memory, consoling to his friends, profitable to all men . . . Profoundly as I admire his productions, I have always been still more profoundly touched by the harmony of a life in which every charity and every virtue were blended in perfect diapason." May we not conclude that the religious beauty of Mendelssohn's music and the purity and beauty of his life were both possible because of his faith in and consecration to the Lord Jesus Christ?

And if there is discord in your life, dear Jewish reader, will you not seek harmony and peace through the Lord Jesus Christ, and you will surely find it, just as Felix Mendelssohn did. Then you will sing with the poet,

There's music in my soul today,
A carol to the King,
And Jesus, listening, can hear
The Songs I cannot sing.

O there's sunshine, blessed sunshine,
When the peaceful, happy moments roll;
When Jesus shows His smiling face,
There is sunshine in the soul.

"Believe on the Lord Jesus Christ, and thou shalt be saved." Acts 16:31.

OUR MISSIONS

BROOKLYN, N. Y.

27 Throop Avenue corner Walton Street
REV. LEOPOLD COHN, Superintendent

PHILADELPHIA, PA.

535 Spruce Street near 6th Street
MR. HARRY BURGEN, Missionary

PITTSBURG, PA.

1861 Rose Street
REV. JOHN SOLOMON, Missionary

CHICAGO, ILLINOIS

MR. BENJAMIN KOLTON, Colporter
153 Institute Place

אונזערע מיסיאָנען :

איהר קאָנט מעהר לערנען וועגען דעם אמת אין ישוע המשיח ווי אויך בעקומען פארשידענע טראַקטאַטען און ביכער, ווען איהר וועט באזוכען אָדער שרייבען צו אונזערע פאָלגענדע מיסיאנען :

ברוקלין, נ. י.

רעוו. לעאָפאָלד קאָהן
27 טרופ עוועניי

פילאַדעלפיא, פא

מר' האררי בוירגען
535 ספרוס סטריט

פיטסבורג, פא.

רעוו. דזשאָן סאָלאָמאָן
1861 ראָוז סטריט

שיקאַגאָ, איללינאָיז

מר. ב. קאָלטאָן
153 אינסטיטוט פלעיס

40 CTS. WORTH FOR 25 CTS.

Send us 25c. in coin or Stamps and we will mail you a 40c New Testament in Hebrew, Yiddish or English.

Address:
THE SHEPHERD OF ISRAEL
27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.

דערפאר פרעגען מיר איך, ווי לאנג נאך ווילט איהר בלייבען פרעמד צו דער זאך פון ישוע המשיח? אנדערע פעלקער באקומען ברכות וואס גאט האט פארשפראכען דורך ישוע המשיח, פארוואס זאל נישט אויך ישראל דיזעלבע ברכות באקומען?

טעמו וראו, בעט אז גאט זאל איך העלפען קומען צו דיזער אמונה בעטענדיג אזוי ווי דוד האט אמאל געבעטען: "גל עיני ואביטה נפלאת מתורתך", אז ער זאל איך אפענבארען דעם ריינעם אמת אין ישוע המשיח. ווען איהר וועט דאס טהון מיט'ן גאנצען הארצען וועט איהר זעהן דעם רעזולטאט דערפון. ווילט איהר דאס טהון? איהר וועט דאדורך ווערען אויפריכטיגע בני אברהם, איהר וועט האבען דעם זעלבען חלק אין גאטס הבטחות ווי אברהם האט געהאט.

גרויסע אידען

מיר גיבען דא די אטא־ביאגראפיע פון געוועזענעם רב, רעוו. ה. ה. ברענמאן, טאראנטא קאנאדא.

מר. ברענמאן ערצעהלט:

איך בין געבוירען געווארען ביי זעהר פרומע עלטערען אין ווארנאווא. מיין מוטער האט פיעלע יאהרען מתפלל געוועזען צו גאט אזוי ווי חנה אין שמואל הנביא'ס ציטען האט געבעטען: "גאט צבאות, אויב דו וועסט זעהן דיין דינסט'ס ליידען און וועסט מיך געדענקען און מיר געבען א זוהן, וועל איך איהם אוועק געבען צו דיר, גאט, אויף זיין גאנצען לעבען". (שמואל א' א',11) דער ליעבער גאט האט איהר געבעט דערהערט און איהר געגעבען דעם זוהן און ווי מיר וועלען שפעטער זעהן איז איהר פארשפרעכען אויך מקוים געווארען. אבער הערט כסדר:—

ווי איך האב נור אנגעהויבען צו רעדען האט מען מיך אויסגעלערנט זאגען "שמע ישראל..." און צו פיער יאהר בין איך שוין געגאנגען אין חדר. איך האב אבער שוין געקאנט עברי איידער איך בין נאך אנגעקומען אין חדר. צו זעקס יאהר האב איך שוין געקאנט ~~פארטייטשען~~ כמעט דאס גאנצע חומש און א גרויסע טייל רש"י און מ'האט שוין געטראכט מיט מיר אנצוהויבען לערנען גמרא. דאס איז אפילו געוועזען א נייער שווערער שטודיום פאר א יונגען מח. קורץ איך בין שוין געוועזען א גמרא אינגעל, און א פאר יאהר שפעטער בין איך שוין געגאנגען אין דער ישיבה.

צו מיין בר מצוה האב איך עולה לתורה געוועזען און געליינט מפטיר און ביי א סעודה וואס מיינע עלטערן האבען לכבוד מיר געמאכט האב איך פאר א גרויסען עולם געזאגט א פלפול פון "שאגת אריה" וועגען תפילין, וואס אלע האבען זעהר געריהמט און מיר צוגעווינשען אז איך זאל ווערען א רב. און אזוי בין איך געזעסען אין די ישיבות ביז איך האב געקראגען סמיכה אויף רבנות.

צו יענער צייט האב איך אבער גרויס חשק געהאט צו פאהרען נאך ענגלאנד זיך צו באקענען מיט דער גרויסער וועלט. מיין מוטער האט אבער דערפון ניט געוואלט הערען בכן, אין ענגלאנד זענען פאראן משומדים, זיי וועלען מיך נאך אב'שמד'ן און וועל שטעהן אויף דער קניה פאר'ן צלם, וואס איז אן עבודה זרה. דאמאלס איז ביי מיר געפאסט געווארען דער באגריף אז אלע קריסטען דיענען די עבודה זרה.

ווען איך פלעג פארביי געהן א קלויסטער האב איך אויסגעשפיגן און געזאגט 3 מאל "שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו כי חרם הוא" און אודאי נישט געוואלט קוקען אויף א צלם, ווייל — איהר ווייסט דאך — אז מ'קוקט אויף א צלם פארגעסט מען דאס לערנען און דאן איז אויס־רב. דורך א צופאל האב איך איינמאל יא א בליק געווארפען אויף א צלם (שא, זאגט דאס קיינעם נישט אוים) און איך בין שפעטער דאך א רב געווארען.

דער איינציגער גוי וואס איך האב געקאנט איז געוועזען דער "שבת גוי", אלע האבען איהם גערופען א קריסט. ער איז געוועזען א שכור א ליגנער און א גנב. איך האב געמיינט אז אלע קריסטען זענען אזוי ווי דער דאזיגער גוי.

רעוו. ה. ה. ברענמאן

מיין מאמע האט טאקע נישט געוואלט אז איך זאל פאהרען, דאגעגען אבער מיין פאטער, ער האט מיר יא ערלויבט צו פאהרען, ער האט אויפגעעפענט דאס תנ"ך און מיר פארגעליינט דעם פסוק אין יהושע א', 8: "לא ימוש ספר התורה הזה מפיך והגית בו יומם ולילה.. כי אז תצליח דרכך ואז תשכיל". און באלד דרויף בין איך אוועקגעפאהרען.

אזוי באלד איך בין אנגעקומען נאך לאנדאן, ענגלאנד, האט מען מיך פארבעטען צו דרש'ענען אין דער עין יעקב שוהל, און חברה ש"ס, און סובאלקער שוהל, דערנאך בין איך געווארען רב און דרשן אין גרייט־גארדען סטריט שוהל. אין אונזער שכנות איז דאמאלס געוועזען עטליכע מיסיאנס הייזער וואו איך האב שטארק חשק געהאט אריין צו געהן צו הערען זיי דרש'ענען, איך בין אבער נישט געגאנגען, פשוט מפני מראות עין... איך זאל נישט ווערען אויס־רב.

אין יאהר 1900 האט מיך די עקסטער קהלה אויפגענומען אלס איהר רב און בין צו יענער צייט עפעם דורך א צופאל אריינגעגאנגען צו א סאלוויישאן ארמי פערזאמלונג. זייער זינגען, זייער התלהבות'דיגע תפלות, זייער עניות און זייער אפענע ברידערליכע ליעבע האב איך שטארק באוואונדערט און געליעבט, אבער דעם נאמען ישוע המשיח וואס זיי האבען אזוי אפט דערמאנט האב איך צוליעב אומוויסען נאך אליין געהאסט און דאס ברית חדשה האב איך קיינמאל נישט געהאט געלעזען אז איך זאל עפעס וויסען וואס איך און אלע אידען וואלטען דוקא יא בעדארפט זעהר וויסען.

צו יענער צייט בין איך פער צופאל בעקאנט געווארען מיט א טייערע נאבעלע קריסטליכע פאמיליע, מר, און מרס. סאקינס, איינע פון די חסידי אומות העולם, וועלכע האבען מיט זייער ליעבע און אויפריכטיגקייט פערזייעט געטליכע זריעה אין מיין הארץ וועלכעס האט פינף יאהר שפעטער גענומען וואקסען פרוכט.

מר. און מרס. סאקינס זענען געוועזען אמת'ע אוהבי ישראל זיי האבען אויף א ריהרענדען אויפרוף אסאך געלד געזאמעלט פאר רוסישע אידען וועלכע האבען שטארק געליטען פון אן אלגעמיינען הונגער וואס האט צו יענער צייט געהערשט אין רוסלאנד. איך האב שוין לייכט געקאנט זעהן דעם אונטערשיעד פון יענעם שבת גוי ביז צו דיזע נאבעלע קריסטען. דאס האט מיך זעהר געריהרט און באוואונדערט און איך האב דערפאר אויך אנגעהויבען פריינדליכער צו דענקען וועגען ישוע המשיח וועלכער האט געקאנט פון איינפאכע גוים מאכען אזאלכע נאבעלע קריסטען און איך האב מיר געדענקט, הלואי וואלטען אלע גוים, און אלע אונזערע אידען אזוי געוועזען, אזוי אויפריכטיג און אזוי געטריי צו זייערע מיט־מענשען.

איך בין נאך אלץ געוועזען רב און גע'דרש'ענט אין יענער שוהל. איך האב געדאווענט, געפאסט און אבגעהיטען אלע דינים און מנהגים אפילו א זעלכע וואס גאט האט קיינמאל נישט געהייסען טהון אדער אבהיטען, אבער בשתיקה האב איך אויך געלערענט דאס ברית חדשה צוזאמען מיט'ן תנ"ך און וואס מעהר איך האב דארט געלערענט וועגען משיח מעהר האב איך אנגעהויבען צו ליעבען ישוע המשיח און איך האב שוין לייכט געקאנט דערבליקען אז ער איז דער פארשפראכענער משיח און נישט חלילה עפעם אן עבודה זרה ווי מיין מאמע האט מיר געוואלט דארט אין דער היים איינרעדען.

פיהלענדיג אז איך קאן נישט דיענען צוויי בעלי בתים, אי דעם שלחן ערוך און אי ישוע המשיח, און פיהלענדיג אז איך זינדיג מיט דעם וואס איך נעם נישט אן ישוע המשיח אלס מיין גואל צדק אזוי ווי גאט אליין האט אונז אנגעזאגט אין דברים י"ח, 15 "אליו תשמעון", האב איך באשלאסען אריינצושיקען מיין רעזיגנאציע צו דער קהלה. איך האב אבער שטארק מורא באקומען פאר מענשען, בכן, "מה יאמרו האנשים?" גאט ב"ה האט אבער די מורא פאר מענשען פון מיר אוועק גענומען און האב רעזיגנירט פון מיין רבנות שטעלע און בין געווארען א מאמין אין ישוע המשיח און איהם עפענטליך באקאנט אלס מיין גואל צדק אויף וועמען אלע אידישע נביאים האבען נביאות געזאגט.

די השגחה האט מיך געבראכט נאך טאראנטא, קאנאדא, וואו איך האב שטודירט אין דער "טאראנטא ביבעל קאלעדזש" און בין שפעטער פון דארט ארוים געקומען מיט מיין נייעם טיטעל און בין געווארען מיסיאנער פון דער ניי געגרינדעטער "בית בשורת המשיח לבני ישראל" וואו איך בין געבליבען פאר 10 יאהר אין דער עבודת הבורא בישוע המשיח. מאנכע אידען האבען מיך זעהר נישט געגליכען און האבען מיך שטארק גע'רודפט, אנדערע אבער האבען מיינע דרשות באהערציגט און שפעטער עפענטליך באקאנט ישוע אלס דעם איינציגער פודה ומציל.

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

אני הוא הרעה הטוב יוחנן 10-11

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל לד,23

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת׳דיגען משיח.

JUNE 1933 — רעוו. לעאפאלד קאהן, עריטאר — VOL. XV, No. 9

איז אברהם געווען אַ איד?

דאָס איז אפשר אַ פּעקיוליער פראַגע צו מאַנכע פון אונזערע לעזער. זיי וועלען אודאי זאָגען, היתכן, וואָס דען איז אברהם געווען ווען נישט אַ איד אָבער לאָמיר דאָ אייך באַלד אויסזאָגען דעם סוד אַז לכתחילה איז אברהם נישט געווען א איד נייערט אַ גוי, אַ זוהן פון א גוי און פון אַ משפּחה פון לויטער גוים. זיין פּאָטער תרח האָט געדיענט די עבודה זרה און האָט אגעטירט און באַלעהרט אַז אנדערע זאָלען אויך אזוי טהון.

און דאָך האָט גאָט געליעבט אברהם׳ן, ער האָט איהם געליעבט מיט אַזאַ גרויסער ליעבע אַז ער האָט איהם גערופען „אהבי", מיין געליעבטער, מיין פריינד. עס איז אַ פאַקט אברהם איז געווען דער איינציגער וועמען גאָט האָט מיט אַזאַ ערהאבענעם נאָמען אַמאָל גערופען.

וויפיעל וואָלט דאָסביים ווערטהען לעזער ווערטה געווען, ביי גאָט אָנגערופען צו ווערען "מיין פריינד"?

מאַנכעס מאָל רעדען מיר זיך איין, אַז ווייל מיר זענען אידען האָבען מיר דאָס רעכט זיך אָנצורופען דאָס "אתה בחרתנו" פאָלק, און גאָט איז אונז שולדיג געוויסע פּריווילעגיאומס דאַפיר, אזוי האָט מען אונז איינגערעדט אַז אברהם זיצט אויף דער טיהר פון גהינום און לאָזט דאָרט נישט אַריין קיינעם וואָס איז גע׳מל׳עט. אויך האָט מען אונז איינגערעדט אַז "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא", איי פאַראָווס? פּשוט, ווייל "ישראל מלאים מצוות כרמון". א איד ווען ער זאָגט "אמן יהא שמיה רבא" מיט זיין גאַנצען כח, איז ער שוין אַ בן עולם הבא. אָט דאָס איז דער גרעסטער טעות וואָס מיר קאָנען מאַכען, ווייל מיר האָבען לחלוטין קיין פאַרזיכערונג פון גאָט דורך משה אָדער פון די נביאים אַז ס׳איז אזוי.

אין צייט ווען ישוע המשיח איז געווען אין ירושלים האָבען זיך אידען אויך עפּעס אזוי־וואָס איינגערעדט. אָבער הערט וואָס דער גרויסער צדיק ר׳ יוחנן דער זוהן פון אַ כהן גדול האָט זיי געענטפערט: "איהר זאָלט נישט דענקען — זאָגט ער זיי — אַז אברהם איז אייער פאָטער, איך זאָג אייך אַז גאָט קאָן פון דיעזע שטיינער אויפוועקען קינדער צו אברהם". (מתתיהו ג׳ 9)

אין אברהם׳ס צייט איז דער נאָמען "איד" לגמרי נישט געווען בעקאַנט. דאַמאָלס איז "אַ אידישע נאַציאָן" איבערהויפּט נאָך נישט געווען. עס איז נור געווען גוים און גוים און ווידער גוים, און גאָט ב"ה האָט געליעבט אברהם׳ן דעם דאַמאָלסדיגען גוי.

עס איז איינע פון די גרעסטע וויכטיגקייטען פאַר יעדען רעכטדענקענדען איד אויסצוגעפינען פאַרוואָס גאָט האָט טאַקע אברהם׳ן אזוי געליעבט און עס וועט גאָר נישט שווער זיין אויסצוגעפינען די אורזאַך דערפון.

אין די הייליגער תורה לעזען מיר: והאמן בד׳ ויחשבה לו צדקה" (בראשית ט"ו, 6) ד"ה, אברהם דער גוי האָט אָנגעהויבען צו גלויבען אין גאָט און דאָס האָט איהם געמאַכט גערעכט ביי גאָט.

אין יענער צייט איז אברהם אַלט געווען הונדערט יאָהר און שרה זיין ווייב — 90 יאָהר, ביידע זענען געווען קינדערלויז און מענשליך גערעדט, קיינמאָל ניט געווען ביכולת אַמאָל קינדער צו האָבען. דאָך ווען גאָט איז צו איהם געקומען און האָט איהם פאַרשפּראָכען אַ קינד אויף דער עלטער, האָט אברהם דאָס געגלויבט אפילו עס איז געווען חוץ לדרך הטבע. וואָלט אברהם דאַמאָלס נישט געווען אזוי טהון וואָלט דען היינט געווען אַזאַ זאַך ווי אַ אידישע נאַציאָן?

איהר רבנים און רעדעל פיהרער, ווי קאָנט איהר אפילו וואַגען צו רעדען שלעכטס אויף אַ איד וואָס גלויבט אין ישוע המשיח און איהם אָנרופען "פאַררעטהער" צו זיין רעליגיאָן? ווען אברהם וואָלט נישט געווען אַ פאַררעטהער צו זיינע פּעטערס רעליגיאָן וואָלט איהר דאָך היינט קיינע רבנים נישט געווען און קיינע פיהרערס. יאָ, דוקא ווייל מיר האָבען געהאַט אַ זעלכע פאַררעטהערס ווייל זיי האָבען געזוכט און געוואָלט דאָס וואָס איז אמת וצדק זענען זיי אפילו געגאַנגען צום טויט צוליעב דעם, און ווען ניט זיי, האָבען מיר שטאַרק מורא אַז פון אידען וואָלט שוין לאַנג קיין שריד ופליט געווען צוליעב זייער אומגערעכטיגקייט.

גאָט האָט אָבער געשיקט זיין איינגעבוירענעם זאָהן אין דער וועלט כדי מיר זאָלען דורך גלויבען אין איהם האָבען אייביגעס לעבען. גאָט האָט פון אונז פערלאַנגט דאָס זעלבע צו טהון וואָס ער האָט פאַרלאַנגט פון אברהם׳ן אונגעפעהר 6000 יאָהר צוריק, אברהם האָט געגלויבט גאָט. אָבער היינטיגע אידען האַלטען זיך קליגער פון אברהם און ווילען נישט גלויבען גאָט נייערט ארגומענטירען מיט איהם בכן, וויא אזוי ישוע המשיח האָט געקאָנט געבוירען ווערען פון אַן "עלמה" אָהן אַ מאַן וואָס איז חוץ לדרך הטבע.

מיר פרעגען אייך אָבער, פאַרשטעהט איהר ליעבער לעזער די געבורט פון יצחק וואָס איז געווען אין דער צייט ווען זיין מאַמע שרה איז שוין אַלט געווען 90 יאָהר וועלכע האָט אליבא דכל הדיעות שוין נישט געקאָנט קיין קינדער האָבען, איז דען יצחק׳ס געבורט ווייניגער נס געווען ווי די געבורט פון ישוע המשיח וואָס איז געבוירען געוואָרען פון אַן עלמה?

קענט איהר ליעבער לעזער נישט זעהן ווי דער שטן פאַרבלענדעט אייך די אויגען אַז איהר זאָלט נישט קאָנען זעהן דעם אמת און זיך אונטערגעבען און נישט צו ארגומענטירען און איינגעוויליג נישט וועלען ווערען אַ קינד גאָטעס. אַ פריינד פון גאָט אזוי ווי אברהם איז געווען.

עס זענען היינט צו טאָג פאַראַנען טויזענטער פון אַנדערע פעלקער וואָס גלויבען אין גאָט פּונקט אזוי וויא אברהם האָט געגלויבט און זיי גלויבען באמונה שלימה אַז גאָט האָט יאָ געקאָנט שאַפען אַז ישוע המשיח זאָל געבוירען ווערען פון דער עלמה מרים און זיי זענען דערפאַר געוואָרען גייסטיגע קינדער פון אברהם און אזוי נאָך שטעהען זיי פיעל העכער פון אונז אידען, דערפאַר ווייל זיי גלויבען יאָ גאָט און אידען גלויבען נישט.

די שוהלען זענען געפּאַקט יעדען יום כפור מיט אידען וועלכע פאַסטען און דאַווענען אַ גאַנצען טאָג, אָבער ווען דער טאָג איז פאַראיבער האָבען זיי וועלכע פאַרזיכערונג אַז גאָט האָט זייערע תפלות געהערט און זייערע זינד פאַרגעבען? הערט וואָס גאָט זאָגט אין ישעיה א׳, 15: "ווען איהר שפּרייט אויס אייערע הענד פערבאַרג איך מיינע אויגען פון אייך און ווען איהר בעטעט אפילו אַסאַך הער איך אייך דאָך נישט..." ווייל גאָט האָט נור איין וועג געגעבען דורך וועלכע תפלות זאָלען יאָ געהערט ווערען, דאָס איז דורך ישוע המשיח וועלכער זאָגט אין יוחנן י"ד, 6: "איך בין דער וועג... קיינער קאָן נישט קומען צום פאָטער נור דורך מיר".

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews. 27 Throop Ave., Brooklyn. N.Y.
Entered as second class matter April 14, 1922, at the Post Office at Brooklyn, N. Y., Under the Act of March 1,

THE SHEPHERD OF ISRAEL

JUNE 1933 JOSEPH HOFFMAN COHN, Editor of English Department VOL. XV, No. 9

Yom Kippur, the Sabbath of Sabbaths

This article was written by Rev. James M. Gray, D. D., President of the Moody Bible Institute of Chicago, as an Editorial in the Moody Bible Institute Monthly. Dr. Gray has very kindly allowed us to reprint it in these columns. As a true follower of the Lord Jesus Christ, he has loved our nation, and few men in this country have done as much for our Jewish people as Dr. Gray has done. Dr. Gray's own words explaining why he wrote this article should be of interest to every Jew, for they reveal as nothing that we can say would do, how great is Dr. Gray's love for our people. Here are his words:—"Our hearts go out with great longing for the Jew. We are interested in him because God is interested, because his judicial blindness to the Messiah is the deepest calamity of all history, and because his conversion and restoration to God and to the Promised Land means the greatest blessing to the world."

This editorial reserved for our Good Friday issue, was inspired by the report of an address of a distinguished Jewish rabbi, which appeared in a Chicago newspaper last October, on the day following the Day of Atonement as now kept by the millons of Jews throughout the world.

DR. JAMES M. GRAY

"The observance of Yom Kippur, our Sabbath of Sabbaths," said the rabbi, "reveals not only our understanding of the nature of sin, but also of repentance and atonement."

And what was, or is, his undertaking of the nature of sin?" "The ratio between what one now is and what one might have been," was the answer he gave. "This ratio," said he, "between what one might have been, could have been, and therefore should have been, is the clue to the understanding of the whole Jewish concept of sin." A greater Jew once put it thus, "Sin is the transgression of the law" (I John 3:4), by which he meant of course, the law of God written on the tables of stone and also on the fleshy tablets of our hearts. hearts.

The rabbi then characterized as "barbarous" the ceremonies of the Day of Atonement found in the book of Leviticus. The report made him say, "No Jews can be found today who would undertake such observances as outlined in Leviticus relating to the Day of Atonement. On the other hand, Jewish thought on Yom Kippur now centers in repentance which leads to atonement."

I

Let us look at "barbarous." Does it characterize Moses, the most illustrious name in all Jewry? Did not he prescribe those laws in Leviticus, and was not he the human executioner of the penalties for their non-observance? Was Moses after all, a barbarian, only one remove from the savage state?

Let us pass over Joshua, Samuel and David, and ask the same about Solomon. In five hundred years the savagery of the nation might have become somewhat refined, yet Solomon, at the dedication of the Temple, presents unto Jehovah peace offerings of two and twenty thousand sheep (I Kings 8:63). Barbarian he may have been, but nevertheless his "wisdom excelled the wisdom of all the children of the east and all the wisdom of Egypt" (I Kings 5:30).

Another five hundred years and we are in post-captivity times, and lo and behold, the Jews are doing the same thing, as indicated by the prophet Malachi. Still barbarous?

One more parenthesis of centuries, and in the time of the Messiah, Jesus, the priests and Levites are busy as ever offering the same sacrifices. Nor does Jesus rebuke them for the practice, but only for the hollowness and hypocrisy in which it is performed. Was Jesus also a barbarian?

We may go further. If after Christ's death and resurrection, the Romans had not destroyed Jerusalem and the Temple and scattered the Jews to the four winds, still would they be offering the same sacrifices if they had not accepted Him who is their antitype.

The Chicago rabbi might well have asked his auditors to consider these things, and inquire if there were not something other than savagery back of Leviticus. And also whether after all, those ordinances did not point forward, as the New Testament declares they did, to Him who is the Lamb slain from the foundation of the world (Rev. 13:8), and who, when He came into the world said, "Sacrifice and offering thou wouldst not, but a body hast thou prepared me: in burnt-offerings and sacrifices for sin thou hadst had no pleasure. Then said I, Lo, I come (in the volume of the book it is written of me), to do thy will, O God" (Heb. 10:5-7).

II

The rabbi said, "Jewish thought on Yom Kippur now centers in repentance which leads to atonement. Repentance does not mean the wiping out of sin. The Jew arms himself spiritually against the future repetition of the thing for which he repents."

How true it is that "repentance does not mean the wiping out of sin." The wailing wall at Jerusalem ceaselessly evidences that. The Ethiopian cannot "change his skin, or the leopard his spots" (Jer. 13:23).

What then does the rabbi mean when he speaks of a "repentance which leads to atonement?" How does it lead there, and what is the atonement to which it leads? Is it not futile to say that any man, Jew or Gentile, can arm himself spiritually "against the future repetition of the thing for which he repents"? How arm himself?

And suppose he did so? Suppose he so thoroughly repented of past sin as never again to commit it, what about atonement for the sin thus repented of? Oh, the terrifying ramifications of that word!

The rabbi explains, on the supposition that he is accurately reported, that "in Jewish thought atonement means at-one-ment with one's better self, with his neighbor and fellow men, and with God. This at-one-ment with God and moral law is impossible until atonement is found with neighbor and fellow men." How absolutely contrary to truth and fact is that statement! How can the periphery be right if the center be wrong? How can one be in tune with his neighbor while discordant with his Creator? And how may he become accordant with Him? Or, as Job put it to Bildad, how may a man be just with God?

Oh, that this Chicago rabbi and the great race he represents, might come to see the answer to Job's question in the Jesus whom they still despise and reject. Oh, that they might behold Him as the key to Leviticus, the substance of which it is the shadow. Oh, that they might recognize Him as the antitype of the victim to which the sins of Israel were transferred on the Day of Atonement, and that "through this man is preached unto you the forgiveness of sins," and that "by him all that believe are justified from all things from which ye could not be justified by the law of Moses" (Acts 13:38, 39.).

FAMOUS JEWISH CHRISTIANS

FELIX BARTHOLDI MENDELSSOHN

How many people as they listen to the strains of the beautiful "Songs without Words" or to the "Elijah" realize that the author was a Hebrew Christian and that we have such music because the genius which God gave this Jewish boy was used for His glory?

Felix Mendelssohn came of an illustrious family. His grandfather, Moses Mendelssohn, the famous philosopher, was called by the Jews the "third Moses." While he did not himself profess to be a Christian, some have claimed that they can prove from his works that he was one. One of his sons, Abraham Mendelssohn, married Leah Solomon, a woman of culture and splendid character. These two were influenced in favor of Christianity by relatives who had become Christians. Thus it was that Felix Mendelssohn, who was born February 3, 1809, was baptized and brought up in the Christian faith.

At the age of 9, Felix made his first public appearance, when he won great applause. At 11, he was in the Berlin Musical Academy, studying church music under Zelter. At 12 he entered the Olymic, at Weimar. His earliest composition with dated autograph, a cantata was finished in 1820, just before his 11th birthday. During that year he wrote nearly 60 distinct movements. He won great admiration on every side, and no one was more delighted with the boy's success than his father. Strange to say, asssociation with the great German intellectual leaders, and attention and praise on every hand, did not spoil the lad. Sir Julius Benedict tells us that after working hard on his first Pianoforte, Quartett in C Minor, he "cleared high hedges with a leap" and "climbed up the trees like a squirrel."

By 1824, such had been his progress that when his parents begged Moscheles to take him as a pupil, Moscheles did so, and gives this testimony with regard to his pupil: "Today from two to three I gave Felix a lesson, but not a moment could I conceal from myself that I was with my master, not my pupil."

Before he was twenty he had written four operas. With his father he visited Paris, but he complained of the frivolous musical taste which he found there. Later he went to London and there wrote an overture founded on "Midsummer Nights' Dream." This overture was made famous by the celebrated singer, Henrietta Sonntag. In 1833 Mendelssohn became musical director in Dusseldorff. Few musicians have received as much homage during their lifetime. Many crowned heads heard him play. King William IV, of Prussia and Mendelssohn, became close friends.

Mendelssohn home life was always a happy one. Of his father's home it was said that it was "pervaded by an atmosphere of love and peace as well as by the highest intellectual culture." His own home was established when he married, in 1837, Madame Cecile Jeanrenaud, the widow of a pastor of the French Reformed Church. His marriage was a most happy one.

His death took place on November 4, 1847, when he was just in the prime of life. His beloved sister Fanny had passed away earlier in the year and he seemed never to have recovered from the shock of her death.

There is a strong religious trend in his music, and one friend in writing her recollections of him gives us the key to this She says: "Of him there is nothing to tell that is not honorable to his memory, consoling to his friends, profitable to all men . . . Profoundly as I admire his productions, I have always been still more profoundly touched by the harmony of a life in which every charity and every virtue were blended in perfect diapason." May we not conclude that the religious beauty of Mendelssohn's music and the purity and beauty of his life were both possible because of his faith in and consecration to the Lord Jesus Christ?

And if there is discord in your life, dear Jewish reader, will you not seek harmony and peace through the Lord Jesus Christ, and you will surely find it, just as Felix Mendelssohn did. Then you will sing with the poet,

There's music in my soul today,
A carol to the King,
And Jesus, listening, can hear
The Songs I cannot sing.

O there's sunshine, blessed sunshine,
When the peaceful, happy moments roll;
When Jesus shows His smiling face,
There is sunshine in the soul.

"Believe on the Lord Jesus Christ, and thou shalt be saved." Acts 16:31.

OUR MISSIONS

BROOKLYN, N. Y.

27 Throop Avenue corner Walton Street
REV. LEOPOLD COHN, Superintendent

PHILADELPHIA, PA.

535 Spruce Street near 6th Street
MR. HARRY BURGEN, Missionary

PITTSBURG, PA.

1861 Rose Street
REV. JOHN SOLOMON, Missionary

CHICAGO, ILLINOIS

MR. BENJAMIN KOLTON, Colporter
153 Institute Place

אונזערע מיסיאָנען:

איהר קאנט מעהר לערנען וועגען דעם אמת אין ישוע המשיח ווי אויך בעקומען פארשידענע טראקטאטען און ביכער, ווען איהר וועט באזוכען אדער שרייבען צו אונזערע פאלגענדע מיסיאנען:

ברוקלין, נ. י.

רעוו. לעאפאלד קאהן
27 טרופ עוועניי

פילאדעלפיא, פא

מר' הארי בורגען
535 ספרוס סטריט

פיטסבורג, פא.

רעוו. דזשאן סאלאמאן
1861 ראוז סטריט

שיקאגא, אילינאיז

מר. ב. קאלטאן
153 אינסטיטוט פלעיס

40 CTS. WORTH FOR 25 CTS.

Send us 25c. in coin or Stamps and we will mail you a 40c New Testament in Hebrew, Yiddish or English.

Address:
THE SHEPHERD OF ISRAEL
27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.

דערפאר פרעגען מיר אייך, ווי לאנג נאך ווילט איהר בלייבען פרעמד צו דער זאך פון ישוע המשיח? אנדערע פעלקער באקומען ברכות וואס גאט האט פארשפראכען דורך ישוע המשיח, פארוואס זאל נישט אויך ישראל דיזעלבע ברכות באקומען?

טעמו וראו, בעט אז גאט זאל אייך העלפען קומען צו דיזער אמונה בעטענדיג אזוי ווי דוד האט אמאל געבעטען: "גל עיני ואביטה נפלאת מתורתך", אז ער זאל אייך אפענבארען דעם ריינעם אמת אין ישוע המשיח. ווען איהר וועט דאס טהון מיט'ן גאנצען הארצען וועט איהר זעהן דעם רעזולטאט דערפון. ווילט איהר דאס טהון? איהר וועט דאדורך ווערען אויפריכטיגע בני אברהם, איהר וועט האבען דעם זעלבען חלק אין גאטס הבטחות ווי אברהם האט געהאט.

גרויסע אידען

מיר גיבען דא די אטא־ביאגראפיע פון געוועזענעם רב, רעוו. ה. ה. ברענגמאן, טאראנטא קאנאדא.

מר. ברענגמאן ערצעהלט:

איך בין געבוירען געווארען ביי זעהר פרומע עלטערען אין ווארנאוואו. מיין מוטער האט פיעלע יאהרען מתפלל געווען צו גאט אזוי ווי חנה אין שמואל הנביא'ס צייטען האט געבעטען: "גאט צבאות, אויב דו וועסט זעהן דיין דינסט'ס ליידען און וועסט מיך געדענקען און מיר געבען א זוהן, וועל איך איהם אוועק געבען צו דיר, גאט, אויף זיין גאנצען לעבען". (שמואל א' א', 11) דער ליעבער גאט האט איהר געבעט דערהערט און איהר געגעבען דעם זוהן און ווי מיר וועלען שפעטער זעהן איז איהר פארשפרעכען אויך מקוים געווארען. אבער הערט כסדר:—

ווי איך האב נור אנגעהויבען צו רעדען האט מען מיך אויסגעלערענט זאגען "שמע ישראל..." און צו פיער יאהר בין איך שוין געגאנגען אין חדר. איך האב אבער שוין געקאנט עברי איידער איך בין נאך אנגעקומען אין חדר. צו זעקס יאהר האב איך שוין געקאנט פארטייטשען כמעט דאס גאנצע חומש און א גרויסע טייל רש"י און מ'האט שוין געטראכט מיט מיר אנצוהויבען לערנען גמרא. דאס איז אפילו געווען א נייער שווערער שטודיום פאר א יונגען מח. קורץ איך בין שוין געווען א גמרא אינגעל, און א פאר יאהר שפעטער בין איך שוין געגאנגען אין דער ישיבה.

צו מיין בר מצוה האב איך עולה לתורה געווען און געליינט מפטיר און ביי א סעודה וואס מיינע עלטערן האבען לכבוד מיר געמאכט האב איך פאר א גרויסען עולם געזאגט א פלפול פון "שאגת אריה" וועגען תפילין, וואס אלע האבען זעהר געריהמט און מיר צוגעווינשען אז איך זאל ווערען א רב. און אזוי בין איך געזעסען אין די ישיבות ביז איך האב געקראגען סמיכה אויף רבנות.

צו יענער צייט האב איך אבער גרוים חשק געהאט צו פאהרען נאך ענגלאנד זיך צו באקענען מיט דער גרויסער וועלט. מיין מוטער האט אבער דערפון ניט געוואלט הערען בכן, אין ענגלאנד זענען פאראן משומדים, זיי וועלען מיך נאך אב'שמד'ן און וועל שטעהן אויף דער קניה פאר'ן צלם, וואס איז אן עבודה זרה. דאמאלס איז ביי מיר געפאסט געווארען דער באגריף אז אלע קריסטען דיענען די עבודה זרה.

ווען איך פלעג פארביי געהן א קלויסטער האב איך אויסגעשפיגען און געזאגט 3 מאל "שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו כי חרם הוא" און אודאי נישט געוואלט קוקען אויף א צלם, ווייל — איהר ווייסט דאך — אז מ'קוקט אויף א צלם פארגעסט מען דאס לערנען און דאן איז מען אויס־רב. דורך א צופאל האב איך איינמאל יא א בליק געווארפען אויף א צלם (שא, זאגט דאס קיינעם נישט אויס) און איך בין שפעטער דאך א רב געווארען.

דער איינציגער גוי וואס איך האב געקאנט איז געווען דער "שבת גוי", אלע האבען איהם גערופען א קריסט. ער איז געווען א שכור א ליגנער און א גנב. איך האב געמיינט אז אלע קריסטען זענען אזוי ווי דער דאזיגער גוי.

רעוו. ה. ה. ברענגמאן

מיין מאמע האט טאקע נישט געוואלט אז איך זאל פאהרען, דאגעגען אבער מיין פאטער, ער האט מיר יא ערלויבט צו פאהרען, ער האט אויפגעעפענט דאס תנ"ך און מיר פארגעליינט דעם פסוק אין יהושע א', 8: "לא ימוש ספר התורה הזה מפיך והגית בו יומם ולילה.. כי אז תצליח דרכך ואז תשכיל". און באלד דרויף בין איך אוועקגעפאהרען.

אזוי באלד איך בין אנגעקומען נאך לאנדאן, ענגלאנד, האט מען מיך פארבעטען צו דרש'ענען אין דער עין יעקב שוהל, און חברה ש"ס, און סובאלקער שוהל, דערנאך בין איך געווארען רב און דרשן אין גרייט־גארדען סטריט שוהל. אין אונזער שכנות איז דאמאלס געווען עטליכע מיסיאנס הייזער וואו איך האב שטארק חשק געהאט אריין צו געהן צו הערען זיי דרש'ענען, איך בין אבער נישט געגאנגען, פשוט מפני מראות עין... איך זאל נישט ווערען אויס־רב.

אין יאהר 1900 האט מיך די עקסטער קהלה אויפגענומען אלס איהר רב און בין צו יענער צייט עפעס דורך א צופאל אריינגעגאנגען צו א סאלווײשאן ארמי פערזאמלונג. זייער זינגען, זייער התלהבות'דיגע תפלות, זייער עניות און זייער אפענע ברידערליכע ליעבע האב איך שטארק באוואונדערט און געליעבט, אבער דעם נאמען ישוע המשיח וואס זיי האבען אזוי אפט דערמאנט האב איך צוליעב אומווייסען נאך אלץ געהאסט און דאס ברית חדשה האב איך קיינמאל נישט געהאט געלעזען אז איך זאל עפעס ווייסען וואס איך און אלע אידען וואלטען דוקא יא בעדארפט זעהר ווייסען.

צו יענער צייט בין איך פער צופאל בעקאנט געווארען מיט א טייערע נאבעלע קריסטליכע פאמיליע, מר. און מרס. סאקינס, איינע פון די חסידי אומות העולם, וועלכע האבען מיט זייער ליעבע און אויפריכטיגקייט פערזייעט געטליכע זריעה אין מיין הארץ וועלכעס האט פינף יאהר שפעטער געגומען וואקסען פרוכט.

מר. און מרס. סאקינס זענען געווען אמת'ע אוהבי ישראל זיי האבען אויף א ריהרענדען אויפרוף אסאך געלד געזאמעלט פאר רוסישע אידען וועלכע האבען שטארק געליטען פון אן אלגעמיינען הונגער וואס האט צו יענער צייט געהערשט אין רוסלאנד. איך האב שוין לייכט געקאנט זעהן דעם אונטערשיעד פון יענעם שבת גוי ביז צו דיזע נאבעלע קריסטען. דאס האט מיך זעהר געריהרט און באוואונדערט און איך האב דערפאר אויך אנגעהויבען פריינדליכער צו דענקען וועגען ישוע המשיח וועלכער האט געקאנט פון איינפאכע גוים מאכען אזאלכע נאבעלע קריסטען און איך האב מיר געדענקט, הלואי וואלטען אלע גוים, און אלע אונזערע אידען אזוי געווען, אזוי אויפריכטיג און אזוי געטריי צו זייערע מיט־מענשען.

איך בין נאך אלץ געווען רב און גע'דרש'ענט אין יענער שוהל. איך האב געדאווענט, געפאסט און אבגעהיטען אלע דינים און מנהגים אפילו א זעלכע וואס גאט האט קיינמאל נישט געהייסען טהון אדער אבהיטען, אבער בשתיקה האב איך אויך געלערענט דאס ברית חדשה צוזאמען מיט'ן תנ"ך און וואס מעהר איך האב דארט געלערענט וועגען משיח מעהר האב איך אנגעהויבען צו ליעבען ישוע המשיח און איך האב שוין לייכט געקאנט דערבליקען אז ער איז דער פארשפראכענער משיח און נישט חלילה עפעס אן עבודה זרה ווי מיין מאמע האט מיר געוואלט דארט אין דער היים איינרעדען.

פיהלענדיג אז איך קאן נישט דיענען צוויי בעלי בתים, אי דעם שלחן ערוך און אי ישוע המשיח, און פיהלענדיג אז איך זינדיג מיט דעם וואס איך נעם נישט אן ישוע המשיח אלס מיין גואל צדק אזוי ווי גאט אליין האט אונז אנגעזאגט אין דברים י"ח, 15 "אליו תשמעון", האב איך באשלאסען אריינצושיקען מיין רעזיגנאציע צו דער קהלה. איך האב אבער שטארק מורא באקומען פאר מענשען, בכן, "מה יאמרו האנשים?" גאט ב"ה האט אבער די מורא פאר מענשען פון מיר אוועק גענומען און איך האב רעזיגנירט פון מיין רבנות שטעלע און בין געווארען א מאמין אין ישוע המשיח און איהם עפענטליך באקאנט אלס מיין גואל צדק אויף וועמען אלע אידישע נביאים האבען נביאות געזאגט.

די השגחה האט מיך געבראכט נאך טאראנטא, קאנאדא, וואו איך האב שטודירט אין דער "טאראנטא ביבעל קאלעדזש" און בין שפעטער פון דארט ארוים געקומען מיט מיין נייעם טיטעל און בין געווארען מיסיאנער פון דער ניי געגרינדעטער "בית בשורת המשיח לבני ישראל" וואו איך בין געבליבען פאר 10 יאהר אין דער עבודת הבורא בישועת המשיח. מאנכע אידען האבען מיך זעהר נישט געגליכען און האבען מיך שטארק גע'רודפט, אנדערע אבער האבען מיינע דרשות באהערציגט און שפעטער עפענטליך באקאנט ישוע אלס דעם איינציגער פודה ומציל.

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

אני הוא הרועה הטוב יוחנן 10·11

רועה ישראל

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל לד 23

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת׳דיגען משיח.

JUNE 1933 | VOL. XV, No. 9

רעוו. לעאפאלד קאהן, עריטאר

איז אברהם געוועזן אַ איד ?

דאָס איז אפשר אַ פּעקיוליער פראַגע צו מאַנ־כע פון אונזערע לעזער. זיי וועלען אודאי זאָ־גען, היתכן, וואָס רעדן איז אברהם געוועזן ווען נישט אַ איד אָבער לאָמיר דאָ אייך באַלד אויסזאָגען דעם סוד אַז לכתחילה איז אברהם נישט געוועזן אַ איד נייערט אַ גוי, אַ זוהן פון אַ גוי און פון אַ משפּחה פון לויטער גוים. זיין פּאָטער תרח האָט געדיענט די עבודה זרה און האָט אגעטירט און באַלעהרט אַז אנדערע זאָלען אויך אזוי טהון.

און דאָך האָט גאָט געליעבט אברהם׳ן, ער האָט איהם געליעבט מיט אַזאַ גרויסער ליעבע אַז ער האָט איהם גערופען „אהבי", מיין געליעבטער, מיין פריינד. עס איז אַ פאַקט אברהם איז געוועזן דער איינציגער וועמען גאָט האָט מיט אַזאַ ער־האבענעם נאָמען אמאָל גערופען.

וויפיעל וואָלט דאָס ביים ווערטהען לעזער ווערטה געוועזן, ביי גאָט אָנגערופען צו ווערען "מיין פריינד" ?

מאַנכעס מאָל רעדען מיר זיך איין, אַז ווייל מיר זענען אידען האָבען מיר דאָס רעכט זיך אָנ־צורופען דאָס "אתה בחרתנו" פאָלק, און גאָט איז אונז שולדיג געוויסע פּריווילעגיאומס דאַפיר, אזוי האָט מען אונז איינגערעדט אַז אברהם זיצט אויף דער טיהר פון גהינום און לאָזט דאָרט נישט אַריין קיינעם וואָס איז נע׳מל׳עט. אויך האָט מען אונז איינגערעדט אַז "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא", איי פאַראָווס ? פּשוט, ווייל "ישראל מלאים מצוות כרמון". א איד ווען ער זאָגט "אמן יהא שמיה רבא" מיט זיין גאַנצען כח, איז ער שוין אַ בן עולם הבא. אָט דאָס איז דער גרעסטער טעות וואָס מיר קאָנען מאַכען, ווייל מיר האָבען לחלוטין קיין פאַרזיכערונג פון גאָט דורך משה אָדער פון די נביאים אַז ס׳איז אזוי.

אין צייט ווען ישוע המשיח איז געוועזן אין ירושלים האָבען זיך אידען אויך עפּעס אזוי־וואָס איינגערעדט. אָבער הערט וואָס דער גרויסער צדיק ר׳ יוחנן דער זוהן פון אַ כהן גדול האָט זיי גע־ענטפערט: "איהר זאָלט נישט דענקען —— זאָגט ער זיי —— אַז אברהם איז אייער פאָטער, איך זאָג אייך אַז גאָט קאָן פון דיעזע שטיינער אויפוועקען קינדער צו אברהם". (מתתיהו ג׳ 9)

אין אברהם׳ס צייט איז דער נאָמען "איד" לגמרי נישט געוועזן בעקאַנט. דאַמאָלס איז "אַ אידישע נאַציאָן" איבערהויפּט נאָך נישט געוועזן. עס איז נור געוועזן גוים און גוים און ווידער גוים, און גאָט ב"ה האָט געליעבט אברהם׳ן דעם דאַ מאָלסדיגען גוי.

עס איז איינע פון די גרעסטע וויכטיגקייטען פאַר יעדען רעכטדענקענדען איד אויסצוגעפינען פאַרוואָס גאָט האָט טאַקע אברהם׳ן אזוי געליעבט און עס וועט גאָר נישט שווער זיין אויסצוגעפינען די אורזאַך דערפון.

אין די הייליגער תורה לעזען מיר: והאמן בד׳ ויחשבה לו צדקה" (בראשית ט"ו, 6) ד"ה, אברהם דער גוי האָט אָנגעהויבען צו גלויבען אין גאָט און דאָס האָט איהם געמאַכט גערעכט ביי גאָט.

אין יענער צייט איז אברהם אַלט געוועזן הונדערט יאָהר און שרה זיין ווייב —— 90 יאָהר, ביידע זענען געוועזן קינדערלויז און מענשליך גע־רעדט, קיינמאָל ניט געוועזן ביכולת אמאָל קינדער צו האָבען. דאָך ווען גאָט איז צו איהם געקומען און האָט איהם פאַרשפּראָכען אַ קינד אויף דער עלטער, האָט אברהם דאָס געגלויבט אפילו עס איז געוועזן חוץ לדרך הטבע. וואָלט אברהם דאַמאָלס נישט געוועזן אזוי טהון וואָלט דען היינט געוועזן אזאַ זאַך ווי אַ אידישע נאַציאָן ?

איהר רבנים און רעדעל פיהרער, ווי קאָנט איהר אפילו וואַגען צו רעדען שלעכטס אויף אַ איד וואָס גלויבט אין ישוע המשיח און איהם אָנרופען "פאַררעטהער" צו זיין רעליגיאָן ? ווען אברהם וואָלט נישט געוועזן אַ פאַררעטהער צו זיינע פּעטערס רעליגיאָן וואָלט איהר דאָך היינט קיינע רבנים נישט געוועזן און קיינע פיהרערס. יאָ, דוקא ווייל מיר האָבען געהאַט אַ זעלכע פאַררעטהערס ווייל זיי האָבען געזוכט און גענוואָלט דאָס וואָס איז אמת וצדק זענען זיי אפילו געגאַנגען צום טויט צוליעב דעם, און ווען ניט זיי, האָבען מיר שטאַרק מורא אַז פון אידען וואָלט שוין לאַנג קיין שריד ופליט געוועזן צוליעב זייער אומגערעכטיגקייט.

גאָט האָט אָבער געשיקט זיין איינגעבוירענעם זאָהן אין דער וועלט כדי מיר זאָלען דורך גלויבען אין איהם האָבען אייביגעם לעבען. גאָט האָט פון אונז פערלאַנגט דאָס זעלבע צו טהון וואָס ער האָט פאַרלאַנגט פון אברהם׳ן אונגעפעהר 6000 יאָהר צוריק, אברהם האָט געגלויבט גאָט. אָבער היינטיגע אידען האַלטען זיך קליגער פון אברהם און ווילען נישט גלויבען גאָט נייערט ארגומענ־טירען מיט איהם בכן, וויא אזוי ישוע המשיח האָט געקאָנט געבוירען ווערען פון אַן "עלמה" אָהן אַ מאַן וואָס איז חוץ לדרך הטבע.

מיר פרעגען אייך אָבער, פאַרשטעהט איהר ליעבער לעזער די געבורט פון יצחק וואָס איז גע־ווען אין דער צייט ווען זיין מאַמע שרה איז שוין אַלט געוועזן 90 יאָהר וועלכע האָט אליבא דכל הדיעות שוין נישט געקאָנט קיין קינדער האָבען, איז דען יצחק׳ס געבורט וועניגער נס געוועזן ווי די געבורט פון ישוע המשיח וואָס איז געבוירען געוואָרען פון אַן עלמה ?

קענט איהר ליעבער לעזער נישט זעהן ווי דער שטן פאַרבלענדעט אייך די אויגען אַז איהר זאָלט נישט קאָנען זעהן דעם אמת און זיך אונטערגעבען און נישט צו ארגומענטירען און אייגענוויליג נישט וועלען ווערען אַ קינד גאָטעס. אַ פריינד פון גאָט אזוי ווי אברהם איז געוועזן.

עס זענען היינט צו טאָג פאַראַנען טויזענטער פון אַנדערע פעלקער וואָס גלויבען אין גאָט פּונקט אזוי וויא אברהם האָט געגלויבט און זיי גלויבען באמונה שלימה אַז גאָט האָט יאָ געקאָנט שאַפען אַז ישוע המשיח זאָל געבוירען ווערען פון דער עלמה מרים און זיי זענען דערפאַר געוואָרען גייסטיגע קינדער פון אברהם און אזוי נאָך שטעהען זיי פיעל העכער פון אונז אידען, דערפאַר ווייל זיי גלויבען יאָ גאָט און אידען גלויבען נישט.

די שוהלען זענען געפּאַקט יעדען יום כפור מיט אידען וועלכע פאַסטען און דאַווענען אַ גאַנצען טאָג, אָבער ווען דער טאָג איז פאָראיבער האָבען זיי וועלכע פאַרזיכערונג אַז גאָט האָט זייערע תפלות געהערט און זייערע זינד פאַרגעבען ? הערט וואָס גאָט זאָגט אין ישעיה א׳, 15: "ווען איהר שפּרייט אויס אייערע הענד פערבאַרג איך מיינע אויגען פון אייך און ווען איהר בעטעט אפילו אסאַך הער איך אייך דאָך נישט. . ." ווייל גאָט. האָט נור איין וועג געגעבען דורך וועלכע תפלות זאָלען יאָ געהערט ווערען, דאָס איז דורך ישוע המשיח וועלכער זאָגט אין יוחנן י"ד, 6: "איך בין דער וועג. . . קיינער קאָן נישט קומען צום פאָטער נור דורך מיר".

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews. 27 Throop Ave., Brooklyn. N.Y.
Entered as second class matter April 14, 1922, at the Post Office at Brooklyn, N. Y., Under the Act of March 1,